

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

La rabassa, moria.
En Companys, viu.

Any I - Núm. 14

Barcelona, 22 de setembre de 1931

Preu: 20 cèntims

ELS AMICS D'“EL BE NEGRE”

El Mahatma Gandhi no és tal Mahatma ni tal Gandhi, si no un antic soci del “Niu Guerrer”

Ens sembla que ja ha arribat l'hora de dir la veritat, tota la veritat i res més que la veritat, com en *El procés de Mary Dugan*. Per tant, els nostres lectors no s'estranyaran—ja ho devien haver sospitat, segurament—que avui els revelem el com i el què de la personalitat del Mahatma Gandhi.

En Gandhi —avancem-ho— es diu, de debò, Josep Maria Gandhi, i és fill de Barcelona; nasqué al carrer del Bot, 7, 1.ª, i fou batejat a l'església del Pi. Ja de jove net va demostrar la seva genial disposició per a la barrilla, l'olla, la gresca i altres activitats per l'estil, totes elles sadollades, que diria un redactor de *La Veu*, del més barcelonisme de l'època.

De grandet, en Josep Maria Gandhi va ingressar com a soci de número en el “Niu Guerrer”. Va prendre part en la volta a Catalunya en carro, junt amb en Rossinyol i en Cases, participant brillantment en tots els enteraments de la sardina i un dimarts de Carnaval va disfressar-se, amb gran èxit, de monument de Colom. Formà una murga amb l'Utor, l'esquenògraf Vilumara i en Planas i

quan Lord Sankey i Lord Irving em discutiën no sé què de les aigües del Ganges, jo pen-

En Gandhi de nits

seva: «Si en Peius et veïes!». I no vaig poder estar-me de dir, baix baixet, a un altre company de gresca que ve amb mi, que també és català: «Aquests lords vénen de l'hort!» I encara riem.

I fent una ganyota de desengany, en Gandhi va continuar:

—Sort d'aquestes petites compensacions, si no, aquesta olla perpètua resultaria una tabarra. Ara, no obstant, penso deixar-ho córrer de debò i tornar-me'n a Barcelona, a viure tranquil i assossegat. M'han dit que allà ha format un partit un tal Pociello, i té!, potser me'n faré soci...

Procediments expeditius

S'ha tramès aquest telegrama:

Urgent. 21-IX-31. Batlle Cadagües. Procediu recerca i captura de tots els Xiraus Palaus que encara restin a la població, per a proveir dues places diputats Barcelona.

En Gandhi de dies

Casals i també es distingí tirant divans al carrer des dels balcons de les cases poc recomanables.

Vingué, però, l'època en què la barrilla clàssicament barcelonina baixà de to—com dirien a *L'Opinió*—i en Josep Maria Gandhi partí cap a l'Índia a la recerca de nous horitzons i de noves possibilitats faccioses. Allí, en un ambient més propici per al desenrotllament de les seves activitats, l'home agafà de seguida un gran crit. Muntà el tinglado de la sal, el pebre, el lli i les cabres i es va posar a fer la guitza a la pèrfida Albí.

Actualment, Josep Maria Gandhi arriba al cim de la seva carrera de gran xirinola. Ha anat a Londres en calçotets i embolicat amb un llençol i ha convocat tots els lords i els senyorassos més importants d'Anglaterra a la Conferència de la Taula Rodona, la qual conferència, per completar la barrilla, es celebra entorn d'una taula que, naturalment, no és rodona.

Un amic nostre, que també ho és d'en Gandhi, de l'època famosa dels quatre gats, acaba d'arribar de Londres on, una de les darreres nits, va trobar en Gandhi, correctament vestit de frac, que feia una mica la bombe en un cabaret.

—Què volem que us digui—va confessar-li—, això de fer l'Índio del matí al vespre arriba un moment que cansa. Una temporada de barrilla desfermada, ja està bé, però a la fi un es troba presoner de la seva pròpia obra. L'altra tarda,

—Que es desenganyin: Si volen nivellar el pressupost i que l'Ajuntament nedi en l'abundància, que celebri les sessions a la «Monumental» i possin l'entrada a pesseta.

DAVANT LES ELECCIONS

Pociello Forradelles s'adreça a l'opinió

El nostre líder, Ramon Pociello i Forradelles, ja fa uns quants dies que, en vista de les eleccions del quatre d'octubre vinent, havia adreçat el seu sospirat i glaït manifest a l'opinió.

Si no que el carter, va errar-se i, en comptes de donar-la a l'opinió, en general, la va dur a la redacció del diari *L'Opinió*. Error ben comprensible, però de totes maneres lamentable; car els de *L'Opinió*, per l'interès que els tenia, servaven amagada i segrestada aquella magnífica peça d'oratoría política.

No: és impossible que aquesta garba de llum s'hagués de perdre dins la tenebra de l'oblit.

Au, transcrivim-la! Vinga! «Catalans, catalanes, catalanes i catalanetes; germans de tota la Gran Iberia! Ciutadans del món! Obrers i Camperols sensats!

»M'adreço a l'opinió sensata en el sentit de recomanar el major seny: voteu-me, però voteu-me amb seny; afirmeu el vostre seny votant-me amb mesura. Mesureu la vostra votació amb enteniment! Entengueu les meves explicacions. Expliqueu-les als vostres amics, parents i coneguts i, sobretot, tingueu

Malgrat els esforços d'en Companys, la rabassa està més morta que mai

L'agitació d'aquests dies al voltant del problema agrari ens ha impulsat, empesos pel desig cada dia més ferm d'informar els nostres lectors d'una manera verídica i infundiosa, a beure a les fonts del conflicte i de la solució, malgrat els perills que les fonts ofereixen, o amb què més aviat amenacen pel setembre. La situació a l'agro, hem pensat tot seguit, no es peculiar sinó pecuniària, i ens hem dirigit, no al senyor Vachier, al senyor Cabré o al senyor Giralt, com hauríem fet en el primer cas, sinó al senyor Companys.

El trobarem vetllant la rabassa morta. Dos ciris, un a cada costat de la difunta, donaven a l'il·lustre ex-governador de Barcelona i cap oficial de la minoria esquerrana catalana, un to d'illuminat, perquè cal advertir que els ciris estaven encesos. El senyor Companys, per la seva part, estava neguitós.

No descriurem ara la cambra mortuòria. El nostre diari, contra el que algú, que no citarem, insidiosament insinua —ho diem ben clar, el senyor Vallderes, de *La Nau*— no és un diari humorístic. Ens limitarem a reproduir la conversa que mantinguerem o sostinguerem amb el líder in partibus infidelium de l'Esquerra. El senyor Companys estava desesperat i silenciós, és a dir, que no parlava. Es per això que té un valor més gran la conversa que nosaltres reportarem.

—¿Com ha anat això, que es morís?—li preguntàrem.

—No me'n parlaré—callà el senyor Companys—; és un drama

sempre ben present, ben ferma, ben feta al cap aquesta gran veritat redemptora: la moneda falsa, perd i no guanya.

»Catalans, per Catalunya, per les vostres mares i els vostres fills i pels vostres esperits sans, no deixeu de defensar el P. O. R. C.! El P. O. R. C. ha de fer-se cada dia més, i és farà de l'aplec de les voluntats de tots els ciutadans! Visca l'ordre ciutadà i còsmic! Visca en Ramon Pociello i Forradelles, que sóc jo!»

que ningú vol comprendre. La rabassa feia molt de temps, ja ho crec!, que era morta; però no s'havien cursat ni les participacions ni les esqueles. Ha calgut l'adveniment de la República perquè ho poguéssim fer. Ja us ho diré: la mort de la rabassa s'havia mantingut secreta. Ara ja ho sabeu: és morta i ben morta, i aquí està precisament el conflicte.

—¿I no hi hauria manera de ressuscitar-la?

—Fugiu! i ara, què dieu? ¿No veieu que amb tant de temps de defunció s'ha quedat sense família? El que cal ara és vetllar-la, però vetllar-la amb tota consciència, tal com faig jo de tota la vida, i mantenir el foc sagrat—digué mirant els ciris.

—Però, és que diuen...

—Sí, ja ho sé que hi ha qui es fum —l'expressió autèntica era més delicada— del mort, és a dir, de la morta i de qui el vetlla; però no en feu cas: és desconèixer les qüestions i els homes. A més a més, no es tracta pròpiament de la resurrecció de la rabassa morta, sinó més bé de la resurrecció de la qüestió de la rabassa morta, que no és el mateix; hi ha un matis, com poden veure i com diria en Bofill i Mates. A més a més—continua el nou company del senyor Joaquim Muntaner a l'Exposició—no es tracta, com els babaus es pensen, del repartiment dels fruits. Nosaltres anem de dret al repartiment de les terres. I si no, mireu el que ja es fa.

Digué, i ens ensenyà unes cartes. Anàvem a prendre-les, però el líder ens llançà:

—Sí, eh? Doncs, mireu!

Mirarem. El senyor Companys ens mostrava el dit del mig de la mà dreta ben alt, ben dret i ben sol. Després ho aclarí: era que les cartes eren escrites amb clau i calia un manual d'ortografia per a desxifrar-les.

—La situació és greu—digué—; ara va bé. Clandestinitat, amb tota mena de precaucions, els pagesos fan el repartiment de terres. A Matadepera, a Palausaborda, a Palledà, al Prat, en fi, arreu on hi ha això que en diem agricultura, els pagesos, en llarga corrua

es dirigeixen cada nit als camps i se'n reparteixen la terra. De vegades els en toquen tres testos per barba; altres cops, per por de l'infecte sometent, no més se'n poden repartir un.

—I no creieu...?

—No; els propietaris no es podran queixar; hem descobert que si treieu un camp, a sota en queda un altre. ¿Per què, doncs, si ells ho sabien, negar-se al repartiment equitatiu? ¿No us heu rentat mai les mans al water d'una fonda?

—Al water?

—Bé, vull dir al rentamans del water. ¿No us heu fixat com estan posades les tovalloles? En treieu una i en queda una altra al damunt. Així mateix passa amb els camps. Ara, deixeu fer als pagesos; però de seguida que serem govern, la nostra reforma agrària serà sense precedents. Ens proposem fer els camps a pisos, i així hi haurà terra per a tothom. Es una vergonya—acabà dient—que en l'època dels gratacels tots els camps de la terra siguin a planta baixa.

Ens acomiadàrem del senyor Companys desitjant-li l'etern descans de la rabassa morta.

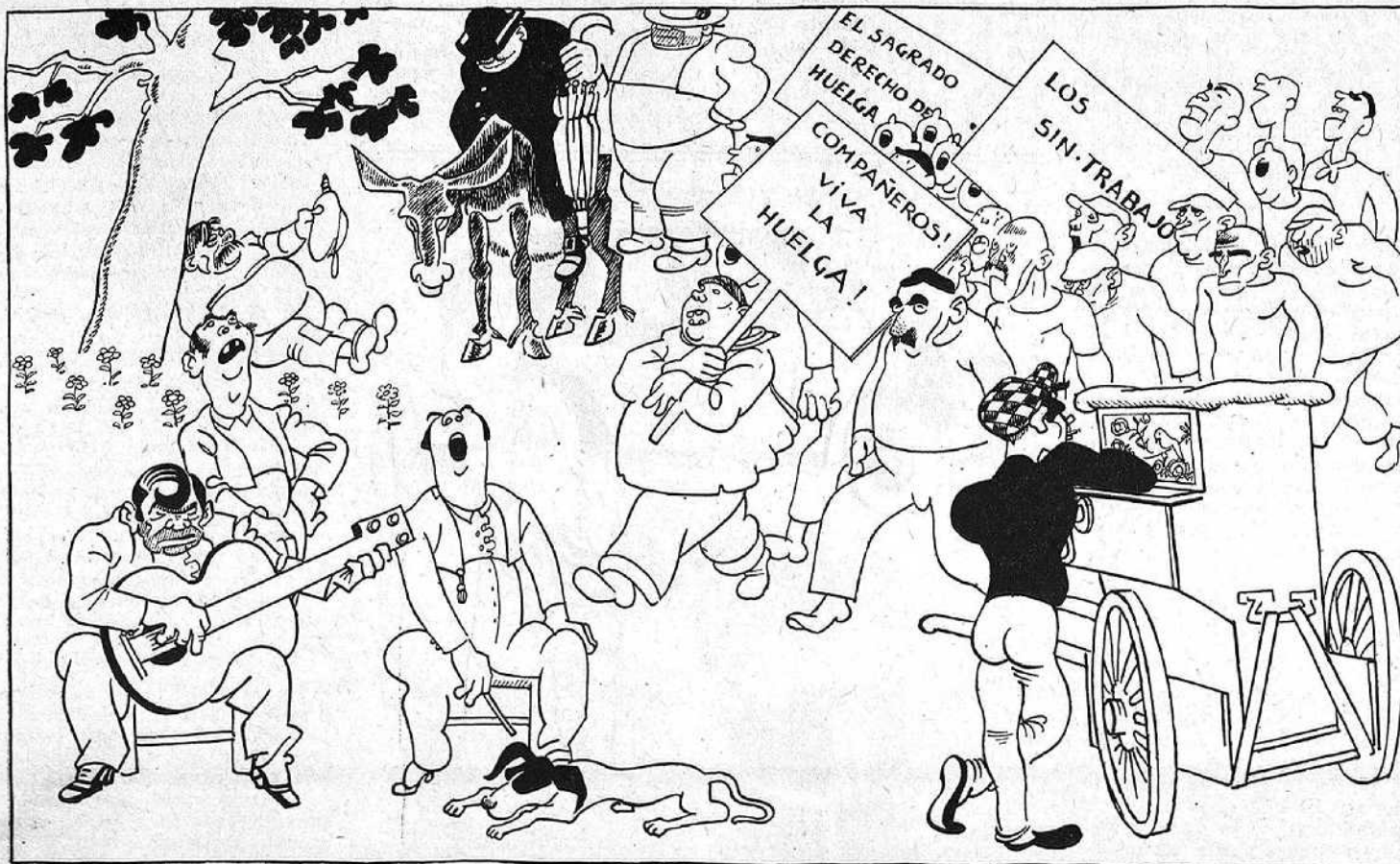
Nosaltres també diem DENUNCIEM Senyor Governador...

Senyor governador! Vós que sou un cavaller de l'ideal, vós que, per damunt de les lluites ciutadanes, esteneu els braços i els plegueu després descoratjat, nosaltres us diem: Gireu els ulls, aparteu la mirada de Braulio Madrid i Paco Solsona i fixeu-la sobre en altres malvestats que assolen Barcelona. Nosaltres denunciem, senyor governador, l'explotació ignominiosa per marxants anònims de carn humana, la tracta de blancs que impudicament s'exerceix a la nostra Barcelona, escrúpols, de tota ciutadania i de tot esport.

Hem de citar un cas, senyor governador, típic i característic: la joventut més pura és exhibida per clínics, empresaris, per explotadors sense escrúpols, davant un públic àvid de truculències. Persones dignes del major crèdit ens asseguren que aquells infeliços són amenaçats amb la més negra misèria si no cedeixen als libidinosos instints d'un públic desenfrenat. Els pobres infants (senyor governador, vós sou pare, segurament, i si no ho sou us felicitem), n'esdevenen imbecils a força de sofrència en el més íntim de llur pudor. No assistim nosaltres, com podreu suposar, senyor governador, a aquests espectacles. Però el fill de la portera de casa s'hi trobà, no per instint pervers, sinó per casualitat, i se'n tornà trasbalsat: damunt un escenari el nom del qual ja ho diu tot, la Sala Mercè, uns infeliços cantaven, al dictat, i exhibien llurs formes marcialment a un públic, no cal dir, heterogeni. Salvador Dalí, Jaume Miravittles, René Crevel i Didac Ruiz clamen a vós, senyor governador, justícia. I us donem llurs noms, senyor governador, no pas perquè aneu a veure'ls satisfent instints inconfessables. No, i mil vegades no; nosaltres us denunciem el fet, senyor governador, perquè poseu el cas a coneixement de la Junta de Protecció a la Infància, a l'Associació Protectora d'Animals i Plantes, o a qui sigui de dret, i ordeneu a la policia, senyor governador, la cerca i captura del desaprensiu que explota aquest vergonyós negoci.

Senyor governador! Nosaltres denunciem!

ARTICLE 1.ER DE LA CONSTITUCIÓ, PROPOSAT PEL “BE NEGRE”

«España es una República de trabajadores»

El dimoni comença a bellugar-se

Tota la premsa anticlerical es fa eco d'uns extraordinaris esdeveniments que han tingut lloc durant la «jira anticlerical» als «Tres pins» de Montjuïc el propi passat diumenge.

Durant tota la diada, moltes persones, de tots sexes i edats, van observar que tot d'una sortia com una flamarada de terra i d'ella brollava un singular personatge: la cara d'en Banyeres, que, per cert, fa el paper de «dimoni» als pastorets de Novetats; samarreta vermella; potes de B. O. C.; braços i mans com més us agradin. Ens havíem oblidat d'agradar que tenia una força a la mà esquerra i treia fum pel nas. I, per raons de delicadesa, no volem transcriure que també portava banyes.

La gentada que cada dia es congrega a l'indret dels «tres pins» és formidable i llur actitud anticlericalment exemplar. Les aparicions concorden en tots els casos, i hom selecciona escrupolosament els testimonis; han d'ésser sans i robustos: l'altre dia van rebutjar un senyor perquè estava costipat.

Evidentment, el Diable, en vista de les aparicions d'Esquerra i Guadamar, s'ha sentit picat de l'amor propi, i a més de les aparicions, que pensa efectuar amb més regularitat que les seves competidores, està encarnat en els llocs de més influència per personalitats prestigioses. Al Parlament, el Diable el farà l'Aragai i a l'Ajuntament, per exemple de perfídia, el farà l'Ullé (don Jesús!).

Compte amb «La Nau»

La Nau, tal com havia anunciat EL BE NEGRE, torna a sortir a la nit. Passat el refredat que l'obligava a sortir de dia torna el diari dels senyors Rovira i Virgili a fer la vida còmoda acostumada. No és segur, però, donat el caràcter enjagassat d'aquest diari, que es limiti a sortir a l'hora que li senyala el seu naixement; és per això que aviseu els noctàmbuls que no es sobtin si a hores avançades de la nit els surt de trascantó aquest capritxós diari.

I UN BE!

Aquesta setmana no s'ha aparegut la verge d'Ezquiqua ni la de Guadamar.

S'hauran declarat en vaga? ***

Fa molt de temps que no es parla del senyor J. A. Tralal—ens diuen.

—Es que—responem—després del Tralal ve el descans.

El pobre rabasser, el pobre rabassaire, com que té bons companys no el fumaran de gaire.

Si no haguéssim publicat, ara fa dos números, la manxeta que deia: Tant va el C. N. T. a la font..., etc, avui en publicarem una altra que diria: Tant va el Gandhi a la font...

Però els nostres lectors, sempre tan comprensius, ja se'n faran càrrec.

Ara resulta que els socialistes no volen reconèixer el pacte de Sant Sebastià, el qual, com se sap, també és fill seu.

Si comencen així, no sabem pas què faran quan hi hagi el divorci.

—¿Per què en Bofill no ha volgut formar part del nou Consell d'Acció Catalana?

—Perquè se'n ha tornat un Bofill Mata-les-callandu.

I en Rovira Virgili, que tampoc no en forma part, formarà un nou partit del matí, del migdia o del vespre (segons les èpoques), que es dirà Partit Esquerrà Carratalà.

EL BE NEGRE no va voler assistir a l'homenatge al senyor Cabré, perquè en Pociello Forradellas ens va fer notar, molt finament, que entre un Be i un Cabré han de guardar-se sempre les degudes distàncies.

amb el cor a la mà.

La proclamació de la república de treballadors

Com ha anat això?, ens preguntàrem ingenuament, plagiats a Josep Pla, l'il·lustre historiador, amb la qual cosa, dit sigui de pas, aconseguírem la gany de cent anys (100) de perdó. Com ha anat això?, ens preguntàrem tan bon punt el diari ens comunicà amablement que havia estat proclamada la República dels Treballadors. I tot seguit, de por de perdre la nacionalitat ipso facto, ens posàrem a la tasca informativa. Es per això que, per a facilitar-la, convidàrem el periodista americà de Manuel Brunet (corresponsal del gran rotatiu Daily Debutin), i al sisè whisky podíem introduir amistosament la mà a la seva butxaca i obtenir una informació completa i exclusiva. Com poden veure les panteres negres de la reacció, el treball no és pas un càstig: és més aviat un plaer, i dels més delicats. Obtinguda la informació, ens afanyem a donar-la als nostres lectors, en prova que l'egoisme no ha fet mai niu en el nostre cor. Diu el repòrter, o sigui nosaltres, o sigui el periodista americà, després de les grans titulars que encapçalaven aquestes línies:

La vida de cada dia
La vida de cada dia, aquella vida que no té per objecte la preparació de la gran festa del treball, transcorre igualment frenètica. A les vuit del matí les sirenes de botigues, despatxos i oficines aixorden el públic, que adalera es dirigeix a les professions pròpies del sexe. Es veuen passar pel carrer les colles de futbolistes dirigint-se adalera al camp; les mainaderes, amb les eines del treball a coll, no paren un moment a mirar l'aval dels passeigs; els serenos, en un impuls irresistible de patriotisme, han demanat per sortir també de dies. Ara s'està tramitant llur demanda, no cal dir amb quina actitud.

L'aspecte general del país ha canviat completament, cosa que no costa gaire de veure contemplat simplement un mapa de la Península: entre altres coses s'hi veu que, gràcies al senyor Dencàs, els estances romanen oberts tota la nit.

El sistema Taylor
Per tal de facilitar la implantació del nou règim, s'ha adoptat arreu la implantació del sistema Taylor. La taylorització és absoluta; tot s'ha tayloritzat. L'únic perill que en això veuen els economistes de la Lliga és el de la sobreproducció; però com a remei és preconcitza, en col·laboració amb les cases cinematogràfiques, convertir aquesta sobreproducció en superproducció. Cal que Amèrica estigui a l'aguait.

Com anà la cosa
Ens havíem descuidat d'explicar com anaren les coses. Fou molt senzill: la minoria socialista de les Constituents, aprofitant un moment de fatiga de la Cambra, proposà fer de la República una república de treballadors. Com que tots els di-

els dimarts a la tarda el transport de bens negres bat el seu ple; tramvies i autobusos en van carregats; en porten tants, que els que no hi caben han d'anar a peu. El senyor Giralt pot, amb raó, dir que no hi ha monopoli; però també en tenen proveïdors, carnisers, comissionistes i costellaires.

Si l'èxit contribueix com fins ara, el senyor Giralt tindrà motiu per concedir tants monopolis com vulgui i nosaltres no podrem fer altra cosa que felicitar-nos-en.

NATURALMENT!

Els regidors de Gratallops i Matadepera han acordat que-llar-se per injúria contra la

EXCAVACIONS 1931

premsa de Barcelona que compara els seus Ajuntaments amb el de Barcelona.

UN COMLOT MUNICIPAL

L'anada del doctor Aiguader a Madrid ha provocat, en certs elements de l'Esquerra una reacció hostil, dirigida evidentment a minvar el prestigi de l'Alcalde accidental entre els modestos industrials del ram de la llet, en benefici de l'Alcalde accidental senyor Casanoves. Els tinent d'alcalde, accidentals i accidentals, menen, a aquest efecte, una campanya violentíssima contra l'igualment de la llet, imposant multes a tort i a dret. Els industrials lleters, però, conscients de llur deure sabran perfectament a què atenuar-se i el doctor Aiguader no haurà de baixar ni un dí- pice del seu optimisme.

«EL BE» ESPORTIU

El nostre equip de futbol (Amics d'EL BE NEGRE, de Sant Pol de Mar) va d'èxit en èxit. Darrerament ha derrotat per 4 a 1 a un equip d'estudiants de capellà, del Colell.

No vulgui veure's en aquesta performance cap mena d'espirit anticlerical. En dir-los que va arbitrar el partit (de debò) el senyor Carrasco Formiguera, quedaran esvaïts tots els dubtes.

MISTERIS DEL BOICOT

La Soli continua, naturalment, la campanya de boicot contra la Telefónica.

L'altra setmana, entre altres coses, deia que havien rebut telefonemes de tot Espanya en els quals els deien que el boicot continuava a tot arreu, amb gran èxit, i que era impossible telefonar.

¿Com van venir, doncs, els telefonemes? Per conducció ordinària?

EL MAL EXEMPLE

De la darrera sessió municipal:

Velilla.—...el meu bon amic i il·lustre advocat, senyor Solà i Canizares...

Solà i Canizares.—...Velilla que és un dels més grans juriconsults de Barcelona...

Velilla.—...Solà fugint del criteri estret d'advocats de baixa cúria...

El senyor Giralt que no està disposat que passi aquell «tarugo» d'elogis desaparegut de la premsa, mirant a la nostra tribuna amb grans ademans exclama:

—No hi ha dret! Això no ho hem fet mai els radicals!

Pocs minuts després, pren la paraula el ciutadà Samblancat que recull l'allusió:

—...yo que nunca como hoy me había sentido tan identificado con el jefe de nuestra minoría...

EL COR D'EN GIRALT

En Giralt ha demanat que d'aquí endavant no s'observi l'espectacle barroer que ofereixen tants gossos i gats com van a peu per Barcelona.

Res més senzill que arrendar un servei de carruatges per a aquests amics de l'home.

I si això costés massa car, els regidors s'ofereixen per a anar a peu, com a via d'estalvi.

Ha estat impossible d'evitar l'eclipsi de lluna del dia 26

Per conferències rebudes, la policia s'enterà l'altre dia que es preparava a l'ombra un eclipsi de lluna per al dissabte que ve, dia 26. El senyor Menéndez, després de recollir totes les dades que va poder, que foren moltes, entre altres l'hora precisa de l'adveniment, es dirigí al Tibidabo per a completar l'observació. Trobà el senyor Comas i Solà berenant, menjant-se una llesea de pa sucat amb tomàquet damunt del qual oli feia unes llunes que l'il·lustre astrònom estudiava amb una lupa.

—Precisament—va contestar el senyor Comas—m'estava ocupant de l'assumpt.

—Sí, senyor; dissabte pugin aquí dalt i ho veuran.

—¿No hauria medietat de evitarlo?

—Impossible; s'ha fet tot el que s'ha pogut; havia d'ésser divendres, i tot el més que hem pogut fer ha estat passar-lo al dissabte, que és setmana anglesa; ara, vostès prenguin les precaucions que tinguin per convenient.

Sembla que les gestions continuen; el doctor Aiguader es mostra molt optimista; en el si de l'Esquerra, però, sembla que no s'acaba de compartir aquesta pessimista opinió.

Caserna de les Drassanes, 1917

A propòsit d'un eco que publicàvem la setmana passada, el cap de les Esquadrades de Barcelona, senyor Enric Pérez Farràs, ha cregut convenient enviar-nos una carta, per cert escrita en forma molt correcta, en la qual li interessa fer constar:

«1.º—Que jo em jugo la vida amb el que vulgui, però en igualtat de condicions, i per motiu que ho justifiqui; mai amb superioritat i menys amb un indefens, i tots els que em coneixen saben a bastament que els meus sentiments no són tan baixos ni vils que permetin cometre la vilania de «bufetejar a un emmanillat».

«2.º—Que durant la mitja hora escassa que va estar el senyor Marcellí Domingo en la caserna de les Drassanes, l'únic que en travessar el pati de la caserna que gairebé estava a les fosques i ple de la tropa que acabava d'arribar del carrer, que li va donar una clatellada, va ésser un soldat d'enginyers, desagradable per cançó que no vaig poder evitar degut a què el temps apressava per a traslladar aquest senyor a un barco de guerra i estar als ànims excitats contra d'ell, puix que se l'acusava d'ésser el promotor de la revolució que havia causat algunes baixes entre la tropa i

«3.º i últim.—Que tinc la satisfacció com Oficial de guàrdia que era aquell dia, d'haver evitat amb la meua imposició un incident, tal vegada de gravetat irreparable per al senyor Domingo».

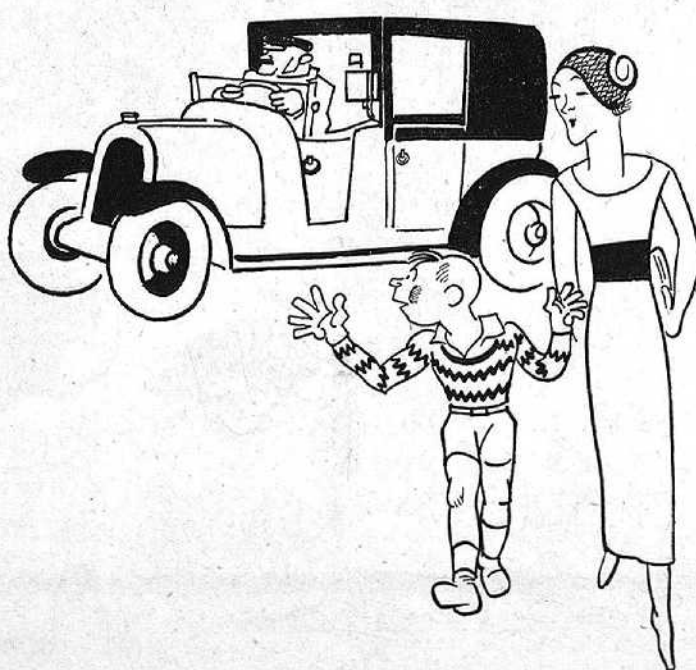
Heus ací, doncs, la versió que dóna el senyor Pérez Farràs de la seva intervenció en el famós incident de la caserna de les Drassanes. Per on resulta que, gràcies a EL BE NEGRE, la història contemporània es veu enriquida amb un document de primera mà, del més gran interès.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS	
Rabasses (mortes) . . .	0'25
» (vives) . . .	No es cotitzen
Lluhins, i Co., abans Companys . . .	100
Accions Catalanes (con-vertides) . . .	72
Alcalà, Zamora, Alican-te . . .	200

Les accions del carril Alcalà, Zamora, Alicante—al revés del que esdevé amb les dels diaris que no són EL BE, han pujat molt durant aquesta setmana. El conegut i acabat capitalista senyor Companys ha deixat el lloc que ocupava en la societat Companys i Co., i l'ha substituït el senyor Lluhi; això ha determinat una puja d'aquell paper.

EL TAXI-CAMALIÓ

—Guaifa! Ja han tornat a canviar de color! Aquesta setmana són groc i negre.

DETECTIVESCA

Els misteris de Sitges

A l'estació de Sitges cridà l'atenció un individu caracteritzat de rus d'avant-guerra, amb unes barbes i uns bigotis que saltava a la vista que eren postissos, i uns dels nostres més actius agents secrets comarcals va decidir-se a seguir-lo.

Feia molta calor. A poc de caminar li va caure al suposat rus un tros de barba i abans d'arribar a l'Hotel Terramar li va caure tota. Malgrat això continuàvem sense saber qui era.

Un cop a l'Hotel, amb veu fosca i enterbolida, va demanar si hi eren els senyors Maurín i Miravittles.

—Acaben de sortir cap a la platja—féu l'ordenança—. Els acompanyen unes senyorettes admiradores, amb el seu automòbil. Són les filles del conegut milionari senyor Canons, sap?

—A aquest busco—va dir el del bigoti.

I cap a mar falta gent. Feia marinada. Un esternut imprudent féu volar mig bigoti cap a la sorra i el desconegut esdevingué furios. Començà a cercar per dintre les butxaques de l'americana es posà unes ulleres fumades i s'arrencà finalment l'últim vestigi de la disfressa, uns quants pèls de sobre, el llavi dret, i... era en Bertran de Quintana en persona! Don Josep Bertran de Quintana!

—Són allà—va dir, i pocs moments després estrenyia la mà dels simpàtics i elegants líders comunistes, orgull i joia de la blanca Subur.

—Mau—va dir en Maurín—, què se us ha perdut per aquí?

—Sí, veureu—digué «Don José», es tracta que em recomaneu en què puc emprar

unes pessetones, poques, poquetes, però això sí; que fossin segures. Com que sou els homes de passat demà, ningú com vosaltres per dir-me què haig de fer.

—Bé, vaja; quantes són?—preguntà en Miravittles, despectiu.

—Poquetes, poquetes; mireu si són poques, que per donar-vos una idea només us diré que... vaja, no us diré res.

—Entès, home, entès, ni una paraula més—féu en Maurín—. Dones, bé: compreu un solar aquí a Sitges, i no us en pene-direu; tenim grans projectes sobre Sitges. Precisament el nostre volgut amic senyor Canons ens n'ha ofert un que amb una petita comissió, naturalment, serà vostre. Fet?

—Fet! Anem a can Canons—respongué en de Quintana.

L'ampla portalada del «chateau» estil neo-gòtico-plateresc de casa el conegut fabricant del ríquid per desrissar els cabells, engolí els dos comunistes, que donaven les mans a les dues damiselles i al nostre Robespierre municipal.

Pocs moments després, per la porta del darrer del jardí estil tudorinès, sortia fent petits xiscles xirois i paloís, i fregant-se les mans una dida seca. Ensopegà contra una cantonada i dient un reneec caragolat d'influència mexicana, es ficà mà a la butxaca i tragué unes ulleres fumades. Se les posà. Faltava un vidre, digué un altre reneec d'influència aragonesa i desaparegué darrera un xamaroc que tenia la pepida.

Qui era la dida seca? Tot Sitges en va ple. Era en Bertran de Quintana. «Don José», que havia comprat el solar i tornava a Barcelona.

Cacera municipal

GLOSA

Qui la caça, qui la pesca,
tothom té un delit, oïdà!
I «una matinada fresca
se n'anaven a caçar»

els deu de la majoria,
que són rasos consellers,
i amb ells en Santamaria
i el senyor Giralt, a més.

Amb l'escopeta a l'espatlla,
després de molt caminar,
«no troben perdiu ni guatlla
per a poder-li tirar».

Els gossos han perdut l'esma,
la colla s'ha fatigat:
—Això serà una quaresma
si no entrem en un vedat.

—En un vedat?... Què, s'aprova?—
Tots diuen: sí, amb un gran crit,
i a l'acte fan ruta nova
cap al terme prohibit.

Oh, paradís! Oh, delícia!
Les perdius tapen el sol,
i la parada edilícia
en tomba tantes com vol.

Tots salten com la quitxalla.
—Nois—fa en Giralt—, tingueu seny.
En Santamaria calla
i va observant el terreny.

Ve el dinar i menja que menja;
un plat, dos, tres; quatre plats!
«Heu vist mai fer la revenja
de molts dejunis forçats?»

Després canvia l'escena:
la sesta, repòs suau!
L'un somnia en Pellicena
fet un guardabosc molt pau.

L'altre somnia una barra
suport d'enormes tortells;
un tercer veu en Segarra
com un dolç espantaocells.

Ai, cal prendre la tornada!
Com pesa, de ple, el sarró!
Adéu, terra regalada,
terra d'ombres i abundor!

I davallen tot fent gresca.
Tothom té un delit, oïdà!
«Una matinada fresca
se n'anaven a caçar.»

COMPANYS, O EL REI DE LA MAROMA

—No es creguin, no és tan fàcil com sembla.

¿La Necròpolis de Barcelona focus d'atracció internacional?

Els regidors Giralt, Ullé, Grisó i Salvat tenen signada ja de dies una proposició que esperen presentar a la primera oportunitat. Aquesta, podem escriure-ho clar, es donarà el dia en què, per causa de malaltia, un determinat regidor no pugui assistir a la sessió.

La proposició diu així:

«...atenent a les considerables despeses que aquestes reformes ocasionaran, deixarà d'ésser gratuita l'entrada a l'esmentat cementiri (el Nou), fixant-se en cinquanta cèntims el preu únic per als dies feiners, i el de trenta per als festius.»

Cal fer notar que hi haurà una colla d'exencions que el lector podrà fàcilment endevinar; a aquest efecte, es crearan uns «passis» que seran valedors per un sol dia i que es donaran als difunts i familiars que els acompanyin; i uns altres de nominatius, que seran lliurats als empleats del cementiri, als regidors i als seus familiars i amics.

Per ara, l'inconvenient no és que el senyor Giralt vulgui intervenir el taquillatge; és que també vol intervenir-lo el senyor Ullé, i no es posen d'acord. Sembla, però, que transigiran, intervenint-hi a mitges.

Els motius de les reformes obeeixen a dues menes d'ordres:

Higiènic: Sembla que un metge regidor acaba de descobrir que els vents que dominen la ciutat provenen de Montjuïc, i que per tant ens amenacen amb les seves miasmes; que les aigües del cementiri, trobant

com troben a pocs metres de profunditat una capa de terra impermeable, baixen fins a l'altre cap de la ciutat, amb el perill que és de suposar; que totes les avingudes de la necròpolis són asfaltades, i avui està absolutament demostrat que una de les causes del càncer és l'abundor de camins asfaltats.

Econòmic: Un dia, un regidor que no anomenem per mor de la seva radical modestia, tingué necessitat de visitar el lloc esmentat. El phrom exclamava a cada pas: *Fijate en aquel rincón. Otra pareja! Eso está peor que la Diagonal!*

Ell, per altra banda—són tantes les escales que cal pujar—, no tingué altre remei que ajudar, donant-li el braç, a la persona que l'acompanyava. Després, la mà. Més tard, com la companyia empallidís, es veié—dintre de la més gran correcció—obligat per l'ambient i pels jardins versallescos, a besar-li la mà.

Sembla que regint aquestes tarifes durant quaranta anys, hi haurà prou fons per a construir les obres d'aïllament i reforma necessàries. I d'altres i tot.

El quid, però, està en què el senyor Cabré estigui malalt un dia o un altre, o bé que el facin ministre de la República i hagi d'anar-se'n a Madrid. El primer no és possible, donat l'esplèndida salut de què gaudeix l'esmentat senyor. El segon?... Notin els lectors que *El Progreso* ja li ha dedicat dos editorials. Que un diari de la nit ha publicat a tota plana el seu retrat. Etc...

UN PLA CRIMINAL

¿Es cert que fan sols un miracle pot salvar-los de la dissort?

L'ofensiva contra els pastors de Crist ja ha començat. Fins ara hom ha intentat atacar-los en allò que tots tenim per més sagrat: l'economia. Però l'església ha sabut respondre paternalment als seus opressors, encara que oposant fusell a fusell i canó a canó en ús del legítim Dret de defensa.

Ni el robatori ni el crim, no han pogut res contra bens i persones eclesiàstics. Estant previnguts i segueixen fidelment la màxima *si vis pacem, belli*, és a dir: Si vols pau, compra't una bona Parabellum al carrer del Bot, núm. 431.

El camí recte, han comprès finalment els enemics de l'ordre, és el més llarg. El més curt, és el que fa giragoneses. I ha començat la verdadera manobra que pot arruinar l'església: l'única.

La idea no ha estat de Fernando de los Ríos; és fals; no ho creuríem encara que ens ho juressin. Una cosa així, no pot pensar-la sinó una dona: Victòria Kent, heus ací la culpable!

Diguem ja de què es tracta. Fins ara, cap dona podia ésser instigada a anar a l'església amb cap fi pecaminós. Sabia que era inútil la seva pretensió, gràcies al article 83 del C. C. que prohibeix el matrimoni als ordenats *in sacris*.

Però, heus ací que a algun monstre de perversitat se li ha acudit, que obrint el pas del matrimoni civil als sacerdots, aquestes es veurien pertorbats en la seva pau pel dimoni que tot ho pot: la dona.

Trata aquesta barrera, és evident que elles faran cua davant els confessionaris, amb les seves millors *toilettes*. Els pobres confessors de moda, hauran de demanar protecció a la guàrdia d'assalt, car es veuran més assejats que una estrella de cinema.

La cacera del confessor s'imposarà i no serà d'estranyar que la senyora P. muller del senyor B., cansada de sospirar darrera la reixa del confessionari del pare X., acabi divorciant-se del seu marit, per maridar-se amb el seu director espiritual.

Considerem, que les panteres enemigues de l'església, arribaran fins a oferir milions a dones monstres de bellesa, perquè posin a prova la virtut del que sofrirà darrera una reixa. Imagineu que aquest dissortat

sou vos i tremolareu d'ira i de vergonya.

Aquest projecte de llei, amb la signatura de F. de los Ríos serà proposat a la Cambra. Cal evitar-ho. Com?

S'ha pensat estudiar, si els sacerdots al confessionari podrien fer com en Duran i Guàrdia a la darrera sessió de l'Ajuntament, que pogué contestar «ausent», demostrant així que ell té la propietat d'estar i de no estar als llocs. No ha estat possible reeixir, i aquesta era la única solució viable.

Ja ho va dir el senyor Cabré en la mateixa sessió:

—Sols un miracle pot salvar-los!

Ara, que ell, per dissimular, va fer veure que es referia a un dictamen del nostre estimat amic en Casimir Giralt; però tots els jesuïtes disfressats de carnisers que hi havia a la tribuna pública fent veure que s'interessaven per la proposició d'en Giralt relativa al bestiar, ho varen entendre perfectament.

Pobrets! Sols un miracle! S'està acabant allò de què els casen, són els únics que no es casen. S'està acabant el món i... els capellans.

N. de la R.—Ens comuniquen a darrera hora que les Filles de Maria, Sòcies de l'Apostolat, etc., s'estant constituint en Associació per tal de defensar els drets de prioritat que creuen tenir. Recollim la notícia amb les naturals reserves, ja que el nostre cap polític, senyor Pociello Forradellas, que ha anat a sondejar els ànims de les associades, a hores d'ara encara no ha tornat.

Avis als lectors

Si us han invitat en una casa, i en aquesta casa tenen criatures que us molesten, us embruten i us empinen, no n'escanyeu mai cap. Això podria refredar les bones relacions que tingueu amb els seus pares.

La guerra xino-japonesa

Canton, 18.—El senyor Giralt segueix bé de carnis; ha tingut una llarga conferència sobre el tema, amb els ciutadans regidors senyors Vachier i Cabré, referent a les vaques i a les cabres. Segueix l'optimisme.

«El Be Negre» fa grans els homes

Dimecres de la setmana passada, a la nit, va tenir lloc al Teatre Poliorama un fet que seria imperdonable que deixéssim passar per alt.

Treballava l'atracció dels germans Marbel, especialistes en la transmissió del pensament i en la retentiva. Un dels números consistia a demanar als espectadors que, entre tots, donessin seixanta noms. Aquests eren apuntats en una pissarra, i aleshores, un dels artistes, girat d'esquena, els recita, de l'indret i de l'inrevés.

Un espectador, invitat pel senyor Marbel a donar noms, va dir els següents:

Joaquim Xirau Palau, Josep Xirau Palau, Antoni Xirau Palau i Joan Xirau Palau.

Les mostres de satisfacció, enc que democràtica i baladreira, amb què el públic va rebre aquests quatre noms, no poden per menys que enorgullir-nos als que, des de la modestia d'aquestes pàgines, hem contribuït a donar la merescuda popularitat als personatges dignes d'aquest nom.

Per al «Be» no hi ha secrets

En un bar de Sarrià discutien l'altre dia uns amics, sobre el lloc i la manera on podrien anar a passar l'estona. Un d'ells, que no era altre que el regidor senyor Escofet, va proposar d'anar a una acadèmia de ball del carrer de Salmeron, a Gràcia.

—Ens divertirem—va dir—. Hi ha noies boniques i són gent de bon humor.

El projecte fou acceptat sense protesta, i els nostres personatges, amb el cor lleuger i serena la mirada, s'adreçaren al carrer de Salmeron. Però, heus ací que en ésser a la porta de l'acadèmia, el senyor Escofet, assaltat repentinament d'obscurs escrúpols, va deturar l'alegre marxa.

—No hi pugem—va dir—. No hi pugem. Fet i fet, jo sóc regidor, i si els d'El Be Negre ho sabessin...

I no hi varen pujar. Per on es demostra que també El Be Negre col·labora a l'obra pia dels bons costums, del pudor i de la decència. I si, després d'això, encara no ens volen comptar en els rengles de la Bona Premsa—honor al qual aspirem des del primer número—serà qüestió de començar a pensar a tirar el barret al foc.

Florescetes oloroses

Entre les corones, els rams i les fulletes de lloer que guarnien el monument a Rafael de Casanova, es veia divendres, en un recó un humil manadet d'herbes oloroses, tribut d'una ànima senzilla curulla d'illusions.

El portà, fervorós, un home del poble des de Vilafranca. Havia pertangut al regiment que manava el senyor Macià, i per bé que no del terror, s'establí després a aquella població. Nosaltres veïrem la humil tarja d'aquest home exemplar que, podent confortablement traslladar-se a la nostra ciutat gràcies al seu equestre ofici, preferí ofrenar la suor dels seus peus a l'heroi nostrat. Deia la tarja fervorosa:

ROGELIO GOMEZ

Profesor de equitacion civil y ex-opositor militar
Se dan lecciones.

Compra, venta y doma de
de caballos.

Vilafranca.

I eserit a mà, amb lletra emocionada:

«Al muy ilustre Conseller en Cap Rafael Casanovas (Q. A. C. S.) Quien de la montaña al pla y la marina ha recorrido a pie des de Vilafranca, Santa Margarita y Monjos, Rapita, Arbós, Bellpuig, Gomall, Vendrell, Sant Vicenç de Calders, Comaruga, Sant Salvador, Calafell, Cubellas, Vilanova y Geltrú, Sitges, Castelldefels, Prat, Cornellá y Sans, tiene el sentimiento de no poder sacrificarse por tan noble ideal.»

Si tots els no catalans fessin tant, cada dia podríem fer a Barcelona la fira de Sant Ponç.

Coscs d'en Pich

Una vegada el senyor Pich i Pon va assistir a una conferència. Un cop acabada, va demanar a un company el seu parer sobre l'orador.

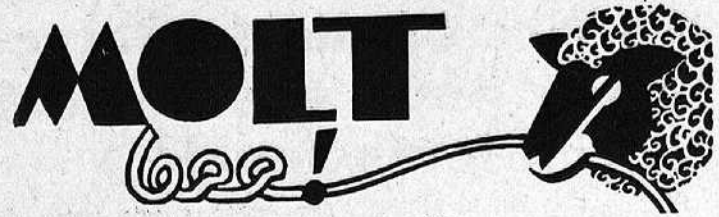
—Ja està bé—va contestar-li—, però massa lacònic.

En Pich va quedar-se un moment pensatiu, i després preguntà:

—Què vol dir, lacònic?

—Home! Vol dir massa curt...

Uns dies després en Pich va fer posar a casa seva unes cortines, i quan l'operari va estar llest, en Pich, al veure que les cortines eren curtes, va dir-li: —Això no pot anar així! Aquestes cortines són massa lacòniques...!

Moviment a les companyies... Han ingressat a la del Nove- tats, i disposats a fer malet, la tendra parella Estor-Alar- ma. Això de tendra, ho diem per ella, perquè el que és el noi Alarma ja no és de la pri- mera volada, que diguèssim. De totes maneres, ell afirma que està molt ben conservat, que és tot blanc de dins, que no té canons i que és tan fi, que una gota d'oli pot resseguir-lo de dalt a baix.

També ha entrat a la com- panyia del Novetats l'Enric Gui- quart (fill), que és el galan jove més galan i més jove de tots els galans joves que es fan i desfan.

Eduard Cabré va a Romea. Ha promès afaitar-se tots els dies, llevar-se dematí i assis- tir, almenys, a tres assaigs la setmana.

Davant d'aquests heroics pro- pòsits, en Daví s'ha enternit i ha plorat tres dies i tres nits.

Ha entrat a la companyia de la Quiruga el preciós, ben con- feccionat i simpàtic galan jove Ricard Martínez Ventura, que, de tan bonic que és no pot ni mirar-se al mirall, per por de perjudicar-se, i quan passa per la Rambla ha de fer-ho per la voravira, per no pertorbar el trànsit.

Doncs bé: aquest actor ha tingut la desgràcia d'haver de debutar fent un paper d'home lleig. El noi Alarma era l'en- carregat de fer la metamorfosi, però a darrera hora, després de recórrer a tots els trucs de la seva ciència del maquillatge, va haver de declarar que no s'hi veia amb cor.

La senyora Maria Lluïsa Mir formarà part de la companyia de l'Espanyol, però amb la con- dició formal que no sortirà en camisa.

En saber-se la notícia, els fu- turs perjudicats, o siguin els in- condicionals de l'Espanyol, va- ren anar a trobar en Santpere, i junt amb aquest i amb l'aporta- ció del testimoni de diverses per- sones de bon gust, aconseguir- en, després d'una entrevista amb el marit, que la senyora Maria Lluïsa Mir transigeixi a sortir en pijama.

Més val poc que res...

També han ingressat a les ordres d'en Santpere les seny- ores Valor i Maria Font.

No se'n dirà que no tenim actrius de valor—fa l'actor-em- presari, en els comptats mo- ments de bon humor que li resten.

Un dels asos del vodevil, l'ac- tor Jiménez Sales, ha entrat també al Novetats.

Les senyores de la companyia del senyor Canals, tant de sa casa, estan positivament esve- rades davant la perspectiva que a en Jiménez Sales no se li acudi acompanyar els mutis de les dames amb el clàssic gest de mà que tanta glòria li havia valgut pels escenaris del Paral- lel.

El Mundo Gráfico de l'altra setmana va publicar un retrat de l'Asensi. L'epígraf deia: *El reputat escenògraf Sr. Asensi.*

I hem quedat molt sor- presos, val a dir-ho. Nosaltres ens pensàvem que l'Asensi era fuster i en Morales, l'escenògraf. Però es veu que no...

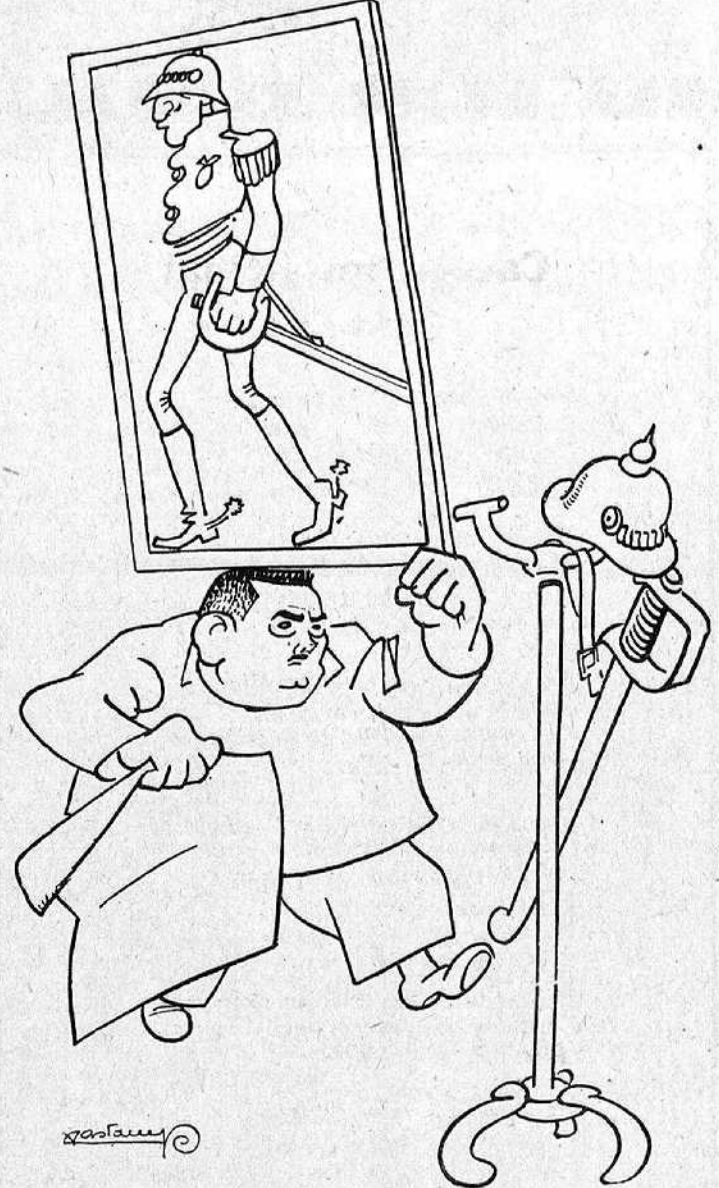
Els del Foment del Teatre Català no debutaran fins la se- mana dels tres dijous. Actual- ment, estan en tractes amb l'Asiàtic i el Cine Miria, per a veure si aconsegueixen empa- raular els locals. Els del Miria els demanen cinquanta pessetes de dipòsit, i els de l'Asiàtic, trenta-cinc.

Després de llargues delibera- cions i d'haver consultat amb la Radiodifusió, els senyors Monràs d'Isaura, Binyoti i Su- rinyac han acordat que farien uns *Pastorets* per la castanyada i el Tenorio per Nadal, novetat que serà sens dubte apreciada en aquesta època de revolució del teatre.

El senyor Surinyac anà a en- tregar els dipòsits i, distret, només en donà la meitat.

L'actor Pere Cabré, que al Romea s'havia especialitzat fent papers de l'oncle que torna d'A- mèrica, d'aquí vuit dies arri- barà efectivament d'Amèrica, on ha anat a cobrar una herèn- cia de 80.000 duros.

LA TACTICA MILITAR DE L'ANIDO

— Aquests generals, també! Deixar-se agafar així! No sé de què els serveix l'experiència de les retirades estratègiques i glorioses.

REUS
(L'escena a la redacció de «Fo- ment»)

D. JOAN. — Això és insupor- table! EL BE NEGRE diu que el nostre diari està inspirat a una casa alegre de les de mil- lor nota! No ho puc pair! A mi m'agafa alguna cosa!

D. PERE. — Calmi's, home, calmi's.

D. J. — Res! Vull acabar amb tots els periòdics satírics del món.

D. P. — Del món? No tots aniran contra nosaltres.

D. J. — Me'n fum! Jo ho demanaré. Demanar no fa po- bre. Diré que són uns libels, uns... uns.

D. P. — Cregui'm: no s'em- boliqui amb libels. Recordeu que també n'hem fet nosal- tres, de libels; que, quan van assassinar l'alcalde Manuel Sar- dà... que...; vaja, que més val deixar-ho córrer. A més, seria una arbitrarietat.

D. J. — Me'n refum! Tan- mateix, no us recordeu del cas d'aquell senyor de Tortosa. De- mà demano que el suspenguin.

(Dia 3 de setembre, al ma- teix lloc.)

D. J. — Victòria, carai, vic- tòria!

D. P. — Què, l'heu enredat, el governador?

D. J. — I tant, home, i tant! Si tinc una traça...

més mudat que en Bassols quan presidia processons; caliquenyo a l'orella, una flor a la boca, l'escopeta al coll i un bastó a les mans. Combineu tot això amb un gèniet reconseguit com una pólvora.

A propòsit d'aquest guarda, en Bonmatí, de la minoria lli- guera, va manifestar la seva protesta. Què dirien els foras- ters: un home passejant-se amb escopeta de dos canons per la Devesa, a ple dia, com si es tractés de matar conills.

—Si no els agrada, que ho deixin—féu en Vidal, amb aire bonatxàs.

—A més—insistí en Bonma- tí—, l'home té aquell gèniet, i qualsevol dia ens donarà un disgust.

—Amb això tens raó—repli- cà en Vidal—; mira, li farem dur escopeta, però sense car- tutsos.

I així s'aprovà, per unanimi- tat.

BADALONA

Ha estat reclòs a l'Asil de Santa Mònica (Casa de la Ciu- tat) el pobre de solemnitat Isi- dre Llauredor i Sabater.

Es un cas com un cabàs el de l'ex-celador de l'Ajuntament Josep Vila.

Quan la dictadura el va voler treure, no se li acudi altra for- ma legal que fer-s'ho a palletes entre el que havia d'entrar i ell, que havia de sortir.

I, és clar, malgrat que el pro- tegit per la dictadura era boni, el celador Vila es deixà encol- mar la palla més curta.

I ara, els republicans diuen que no troben forma legal per a reposar el celador postergat. Com si no es pogués tornar a fer el joc de les palletes...

Final de la sessió celebrada per l'Ajuntament el dijous, dia 3 del mes que som. A fora des- carregava una tamborinada i a dins ja havia descarregat: la dimissió de les Tinences pels regidors radicals.

El regidor Arbós, que és el piquipon badaloní, s'aixeca so- lemnement i diu:

—Ciutadans regidors: el so- roll d'aquest llamp d'aquest tro que ara hem vist, m'entero que acaba de matar un home. Pro- poso que consti en acta el dol del Consistori. (Llargos rumors en el públic.)

S'aixeca el mateix regidor i encarrant-se amb el públic, diu amb aplom:

—Sí, senyors. Perquè han de saber i entendre que un llamp és un llamp i un tro és un tro. (Tot seguit s'aixeca la sessió.)

GIRONA

Un dels millors espectacles de Girona, més que la Devesa, és el guarda nou d'aquesta:

Les aparicions de la Verge o un drama religiós amb música celestial

Aquesta setmana hem rebut, entre altres remarcables colla- boracions d'origen incògnit, pro- vinents de tot arreu del món, una que oferia la particularitat de venir de l'altre món: i en dir l'altre món no ens referim a les Amèriques, sinó a la pa- tria celestial.

Calculeu amb quina emoció no vam extreure d'aquell sobre blau-cel aquelles quarelles blau- puríssimes! Tot plegat escampa- va una olor d'encens tan forta, que un gos perdiguier que hi havia se'n va enassar, i ja no és bo per res, llevat d'anar a missa de caçadors.

Les quarelles estaven escrites en llatí i amb lletra d'or; la calligrafia, molt subtil, clara i «cursiva», com feta amb un instrument d'una gran finor. D'una hora lluny hi endevinà- veu la ploma d'Àngel. Si no fos

combrava amb una escombra fe- ta amb palmes velles dels mâr- tirs. També anunciava les visi- tes en record del seu càrrec passat d'àngel Anunciador. I tot anava de primera en el millor dels cels possibles.

«Però, ¿què va passar, que de cop i volta, ara fa poc, s'ha trencat aquesta pau i s'ha amar- gat tota la dolçor? L'Esperit Sant s'ha queixat al bon Déu (que encara que siguin dues per- sones distintes, fou un sol Déu; i això sense truc ni trampa), amb aquests o semblants ter- mes:

«—Pare, de qui sóc Pare (car som una sola cosa), vine a pla- nye'm de la Mare del meu Fill...»

«—Que també és fill meu (car som una cosa)—va saltar el Pa- re Etern, rient per sota el nas.

«—Hi ha diverses opinions... —respongué, un xic picat, el Paràclit—. Però seguim endan- vant: Maria fa molts dies que no es veu enlloc, i, francament, no sé què me'n pensi; perquè ni s'ha dignat fer-me saber que se n'anava, ni on, i, per altra banda, fa dies que estava molt agitada i nerviosa i fora del seu natural. Què n'haig de creure?

«—Calma't i no t'esperitis, Esperit esperitat; reposa sobre el meu si. Conec altres casos d'aquesta malaltia deambulato- ria; però no té importància; ja passarà, un cop finida.

«I l'Esperit Sant va calmar- se i es va dormir amb el cap sota l'ala, posat damunt del si del Pare celestial.

«Però en aquests instants, heus aquí Sant Josep que entra com una avalanxa.

«—Com s'entén això?—deia—. ¿Es que no n'hi ha prou d'ha- ver tingut sempre la paciència d'un sant? ¿M'han de fer ven- re sempre el bon Jesús? Ja La tenim rodant per aquests mons de Déu; i tu fes-te la santissi- ma, i cuina, repassa la roba i tingues compte del Nen Jesús. N'hi ha un pèl massa; al cap

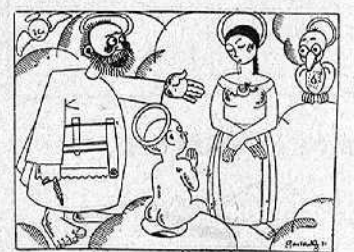
de dos mil anys, les bromes co- mencent d'ésser de mal gust.

«I el Pare Etern, somrient, afable, li responia:

«—Josep, Josep! Que poc t'es- cau aquesta indignació! Deixa fer, deixa fer sempre. Si Ma- ria no és al cel, és que té feina per la terra. ¿Com es veu que no llegeixes la premsa! Si no, ja sabries que la teva Esposa té molta feina a Espanya, sin- gularment a Ezquioga i a Gua- damar, on, per cert, tinc en- tès que me l'empaita la guar- dia civil.

«Sant Josep va exclamar:

«—Perdó, Senyor; perdoneu- me. No me'n recordava que ara les dones es fiquen en política. Però feu-me venir, si sou ser- vit, almenys la meva sogra San- ta Anna, que em faci les feines de la casa; és una excellent do- na, encara que rondinaire i, tot

perquè en «Shum» s'hi ha opo- sat, en nom de l'Esquerra, se- rien a hores d'ara entre les al- tres curiositats del museu de la Ciutatella.

L'article, que amb molt de gust publiquem, traslladat al ca- talà, no duia signatura i feia així:

«No hi ha qui no conegui, amadíssims redactors d'EL BE NEGRE, la història de Josep i Maria i de llurs relacions amb l'Esperit Sant en forma de co- lom! blanc: tothom sap l'har- monia i la pau que farà uns dos mil anys tenien llur recés prop d'aquella família, que me- resqué el nom de Sagrada i l'honor d'ésser citada com a model a moltes de l'esdeveni- dor.

«Quan abandonaren santa- ment aquesta vall de llàgrimes, res no va alterar-se d'aquella exemplar beatitud. Els fou con- cedit un núvol vaporós i fionjo; allí s'anava escolant llur dolça eternitat; Josep, que de cor se- guia essent fuster, serrava i xerrava durant els intervals; Ma- ria cuinava i, les festes, discutia el misteri de la Trinitat i es- brinava el de l'Encarnació amb l'Esperit Sant, el qual seguia visita de la casa. El bon Jesu- set sempre estava als núvols. De tard en tard, Gabriel, amb les ales, espolsava el núvol i l'es-

sovint, malpensada com els vells. A més, sordeja; però, què hi farem!... sempre he sentit a dir que els homes que tenen la dona famosa van molt mal ser- vits.

«Tota la cort celestial, en co- nèixer l'escena, va admirar-se del tarannà dolç i simple del Pa- triarca.

Fins aquí l'article celestial. Mentrestant, aquí a la terra con- ferenciaven el senyor Fernando de los Ríos amb el Nunci, Mons. Tedeschini. El ministre espanyol digué:

Els nombrosos lectors que ens demanen núme- ros endarrerits d'EL BE NEGRE, podran trobar-los a la nostra Administració.

Correspondència

Argos.—Allò no va poder anar per qüestions de compaginació. Moltes gràcies pel demés. El dia que vulgueu, anirem a so- par plegats.

M. Valles.— La lletra ha arribat tard, però hem fet un esforç per a complaure-us.

Mec Mec.— S'aprofitarà. Pe- rò, si us és igual, no envieu coses d'actualitat reculada.

Fra-Nela.— Més notícies i més curtes, si podeu.

Sol-eres.— Va bé. Però pre- ferim anècdotes reals.

Paianons.— Sobretot, curt i concís! Ja veieu que l'espai no ens sobra.

SIC.— Col·laboradors com vós són els que ens convenen.

Penya C. de la R.— En- ternits. Vindrem, un dimarts, a prendre cafè.

Cordero.— D'això se'n diu estar al tanto.

El be rupestre.— Ja veieu que ens va agradar.

Pere V. de l'Hort.— No us ofengueu, home de Déu! Es tracta, segurament, d'un des- euït. Perquè aquesta casa, ja ho podem dir, és una mica a Can Seixanta.

Beista 1782.— En Pociello és així...

La torna.— La notícia és bo- na, com hi ha món.

X. Bonet.— Id. id.

J. C. Noguera.— No se'l pot inquietar, pobret! D'un dia a l'altre se'n quedarà als dits.

N. M. de T.— Val la res- posta de la setmana passada.

Pau.— Llàstima que arribés tard, perquè era bo.

A. Truñó.— Si pesqueu més coses d'aquestes, ensqueu-les.

Barrila.— Apunten-nos socis de l'O. i B.

Assidu Llegidor.— Ens heu deixat parats.